

“ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง”

สมณโองการปีศักดิ์สิทธิ์ 2025
สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส

“ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง” SPES NON CONFUNDIT

ประกาศสมณโองการปีศักดิ์สิทธิ์ 2025

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
พระสังฆราชแห่งกรุงโรม

ผู้รับใช้แห่งผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า
ขอให้ความหวังเต็มเปี่ยมในหัวใจของผู้ที่อ่านสมณโองการนี้

จัดแปลโดย

คณะกรรมการแปลและบัญญัติศัพท์
ร่วมกับ
แผนกพิธีกรรมในสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย

CSCCT

คำนำผู้จัดพิมพ์

สมณโองการปีศักดิ์สิทธิ์ 2025

“ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง”

หนังสือเป็นร่องรอยทางประวัติศาสตร์ เป็นบทบันทึก เป็นภูมิปัญญา เป็นเอกสารอ้างอิง เป็นสิ่งที่เหนือกาลเวลา มนุษย์เลือกตัวอักษรที่ร้อยเรียง และบันทึกตัวอักษรเหล่านั้นไว้ในกระดาษ เพื่อส่งต่อบทบันทึก ภูมิปัญญา การอ้างอิงสู่กัน

ผมอ่านสมณโองการปีศักดิ์สิทธิ์ 2025 ของสมเด็จพระสันตะปาปา ฟรังซิส ซึ่งออกมาเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2024 ในโอกาสสมโภชการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์ เป็นสมณสมัยที่ 12 ของพระองค์ท่าน โดยใช้หัวข้อว่า Spes Non Confundit “ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง” ในช่วงกำลังเดินทาง ค่อย ๆ อ่านไปเรื่อย ๆ ซึมซับสิ่งเหล่านี้ระหว่างเส้นทาง ในขณะที่เดียวกันก็ถามตัวเองว่า พระสันตะปาปากำลังจะบอกอะไรเรา พระเป็นเจ้าของเจ้า กำลังปรารถนาให้เราทำอะไรบ้างในช่วงเวลานี้ พระพรมากมายในหลากหลาย กระแสเรียก เส้นทางยาวไกลกับการสะสมความเชื่อ คำอธิบายทางเทววิทยา ธรรมประเพณีปฏิบัติ ปีศักดิ์สิทธิ์ เมื่อปี ค.ศ. 2000 เหล่านี้เหมือนถูกสรุปรวมในเอกสารบาง ๆ เล่มนี้ และแน่นอนเราต้องไม่ลืมที่จะขอบคุณผู้จัดแปลหลักอย่างเป็นทางการคือ คณะกรรมการแปลและบัญญัติศัพท์ ร่วมกับแผนกพิธีกรรมในสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย

**“ถ้าความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง”
แล้วความหวังใดกันที่ทำให้เราผิดหวังได้ ?**

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ทรงใช้สมณโอองการนี้ เพื่อเฉลยคำตอบเหล่านั้น ตัวอักษรแต่ละบรรทัดล้วนเป็นเส้นทางหลักในการติดตามปฏิญญาปี 2025 เพื่อร่วมสมทบในขบวนของบรรดาผู้จาริกแห่งความหวัง

**คุณพ่ออนุชา ไชยเดช
ผู้อำนวยการสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย**

ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง

SPES NON CONFUNDIT

ประกาศสมณโองการปีศักดิ์สิทธิ์ 2025

1. SPES NON CONFUNDIT *“ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง”* (โรม 5:5) ด้วยจิตวิญญาณแห่งความหวังนี้เองที่อัครสาวกเปาโลได้กล่าวถ้อยคำให้กำลังใจแก่ชุมชนคริสตชนในกรุงโรม และความหวังนี้ยังเป็นสาระสำคัญของปีเฉลิมฉลองที่จะมาถึง ซึ่งสอดคล้องกับธรรมเนียมดั้งเดิมที่สมเด็จพระสันตะปาปาทรงประกาศให้ทุก ๆ ยี่สิบห้าปีเป็นปีศักดิ์สิทธิ์ ความคิดของข้าพเจ้ามุ่งไปยังการจาริกแสวงบุญแห่งความหวัง ซึ่งผู้แสวงบุญจะเดินทางมายังกรุงโรมเพื่อรับประสบการณ์ปีศักดิ์สิทธิ์ และบุคคลอื่น ๆ ที่แม้ว่าจะไม่สามารถมาเยี่ยมชมเมืองของอัครสาวกเปโตรและเปาโลได้ แต่ก็จะได้เฉลิมฉลองในพระศาสนจักรท้องถิ่นของพวกเขา ขอให้ปีศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นช่วงเวลาแห่งการพบองค์พระเยซูเจ้าเป็นส่วนตัวอย่างแท้จริงสำหรับทุกคน พระองค์ผู้ทรงเป็น “ประตู” (เทียบ ยอห์น 10:7,9) แห่งความรอดพ้นของเราพระศาสนจักรมีพันธกิจที่จะต้องประกาศในทุกหนแห่ง และแก่ทุกคนเสมอว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นองค์ *“ความหวังของเรา”* (1 ทิโมธี 1:1)

ทุกคนทราบดีว่าความหวังคืออะไร ความหวังดำรงอยู่ในหัวใจของแต่ละคน เป็นความปรารถนาและความคาดหวังถึงสิ่งดี ๆ ที่จะเกิดขึ้น แม้เราไม่ทราบว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร กระนั้นก็ตาม บางครั้งความไม่แน่นอนในเรื่อง

อนาคตอาจก่อให้เกิดความรู้สึกขัดแย้ง เปลี่ยนจากความเชื่อมั่นวางใจ กลายเป็นความวิตกกังวล จากความมั่นใจกลายเป็นความลังเลใจและความสงสัย บ่อยครั้ง เราพบคนที่ท้อแท้สิ้นหวัง มองโลกในแง่ร้าย และไม่มั่นใจในอนาคต รวบรวมว่าไม่มีสิ่งใดที่จะนำความสุขมาให้พวกเขาได้ ขอให้ปีศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นโอกาสให้เราแต่ละคนฟื้นฟูความหวังขึ้นมาใหม่ พระวาจาของพระเจ้าจะช่วยให้พบเหตุผลสำหรับความหวังนั้น และขอให้เรานำสารของอัครสาวกเปาโล ซึ่งเขียนถึงคริสตชนในกรุงโรมมาเป็นแนวทาง

**พระจาก
แห่งความหวัง**

2. “ดังนั้น เมื่อได้เป็นผู้ชอบธรรมด้วยความเชื่อแล้ว เราย่อมมีสันติกับพระเจ้า เดชะพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์ เราจึงเข้าถึง พระหรรษทานและกำลังดำรงอยู่ในพระหรรษทานนี้ เรากลุ่มใจในความหวังที่จะได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า...ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง เพราะพระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา ได้หลังความรักของพระเจ้าลงในดวงใจของเรา” (โรม 5:1-2.5) ในคำสอนข้อนี้ นักบุญเปาโลเสนอประเด็นให้เรา ได้ไตร่ตรองมากมาย เราทราบว่าจะจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโรม เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในงานประกาศข่าวดีของท่าน ก่อนหน้านี้ท่านทำงานประกาศข่าวดีทางตะวันออกของจักรวรรดิ แต่เวลานี้ ท่านหันกลับไปปะหากกรุงโรม และที่โรมย่อมหมายถึงทุกสิ่งในสายตาของโลก ท่านมีข้อท้าทายยิ่งใหญ่อยู่ตรงหน้า เพื่อการประกาศพระวรสารอย่างไม่มีอุปสรรคหรือขอบเขตจำกัด พระศาสนจักรแห่งกรุงโรมไม่ได้ก่อตั้งโดยนักบุญเปาโลแต่ท่านรู้สึกถูกเร่งเร้าให้รีบไปประกาศพระวรสารของพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนและฟื้นคืนพระชนม์ชีพ จากความตาย เป็นสารแห่งความหวังที่สำเร็จเป็นจริงตามพระสัญญาตั้งแต่โบราณกาล ซึ่งนำไปสู่พระสิริรุ่งโรจน์และตั้งมั่นในความรักที่ไม่ทำให้ผิดหวัง

3. ความหวังเกิดจากความรัก และตั้งมั่นอยู่บนความรักที่หลั่งออกมาจากดวงพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงถูกแทงบนไม้กางเขน **“ถ้าเรากลับลึกลับคืนดี กับพระเจ้าเดชะการสิ้นพระชนม์ของพระบุตร ขณะที่เรายังเป็นศัตรูอยู่ยิ่งกว่า นั้นเมื่อกลับลึกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดพ้นเดชะพระชนม์ชีพของพระองค์ด้วย”** (โรม 5:10) ชีวิตของพระองค์ปรากฏชัดในชีวิตแห่งความเชื่อของเรา ซึ่งเริ่มต้นด้วยการรับศีลล้างบาป พัฒนาก้าวหน้าขึ้นในการเปิดรับพระหรรษทานของพระเจ้า และทำให้มีชีวิตชีวาด้วยความหวังที่ได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่เสมอ และยืนหยัดมั่นคงด้วยการทำงานของพระจิตเจ้า

ด้วยการประทับอยู่ของพระจิตเจ้าตลอดมาในชีวิตของพระศาสนจักร

ที่เดินทางจาริก พระจิตเจ้าทรงส่องสว่างแก่บรรดาผู้มีความเชื่อทุกคนด้วยแสงแห่งความหวัง พระองค์ทรงรักษาแสงสว่างนั้นให้คงอยู่เหมือนตะเกียงที่ลุกโชนอยู่เสมอ เพื่อค้ำจุนและเติมพลังชีวิตของเรา ความหวังของคริสตชนไม่หลอกลวงหรือทำให้ผิดหวัง เพราะมีพื้นฐานอยู่บนความมั่นใจว่าไม่มีสิ่งใดและไม่มีใครสามารถพรากเราจากความรักของพระเจ้าได้ **“ใครจะพรากเราจากความรักของพระคริสตเจ้าได้ ความทุกข์ล้าเคียดหรือ ความคับแค้นใจหรือ การเบียดเบียนข่มเหงหรือ การขาดอาหารและเครื่องนุ่งห่มหรือ ภัยอันตรายและคมดาบหรือ... แต่ในการทดลองทั้งหมดนี้ เราชนะได้ง่ายอาศัยพระผู้ทรงรักเรา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ไม่ว่าจะความตายหรือชีวิต ไม่ว่าจะทิวสวรรค์หรือผู้มีอำนาจปกครอง ไม่ว่าจะปัจจุบันหรืออนาคต ไม่ว่าจะฤทธิ์อำนาจใดหรือความสูง ความลึก ไม่มีสรรพสิ่งใด ๆ จะพรากเราได้จากความรักของพระเจ้า ซึ่งปรากฏในพระคริสตเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”** (โรม 8:35,37-39) ตรงนี้เราเข้าใจว่าเพราะเหตุใดความหวังนี้จึงยังคงอยู่ ท่ามกลางปัญหาต่าง ๆ ได้ เพราะตั้งมั่นอยู่บนความเชื่อและหล่อเลี้ยงด้วยเมตตาธรรม ความหวังนี้ช่วยให้เราก้าวหน้าในชีวิต ดังที่นักบุญออกัสตินให้ข้อสังเกตว่า **“ไม่ว่าชีวิตเราจะเป็นอย่างไร เราไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ หากปราศจากคุณธรรมแห่งจิตวิญญาณ 3 ประการนี้ คือ ความเชื่อ ความหวัง และความรัก”** ^[1]

4. นักบุญเปาโลเป็นผู้ยอมรับความจริง ท่านทราบดีว่าชีวิตมีทั้งสุขและทุกข์ ความรักถูกทดสอบท่ามกลางการทดลอง และความหวังอาจพังทลายลงเมื่อเผชิญกับความทุกข์ทรมานถึงกระนั้นท่านก็บันทึกไว้ว่า **“ยิ่งกว่านั้น เรายังภูมิใจในความทุกข์ เพราะรู้ว่าความทุกข์ก่อให้เกิดความพากเพียร ความพากเพียรก่อให้เกิดคุณธรรมที่แท้จริง คุณธรรมที่แท้จริงก่อให้เกิดความหวัง”** (โรม 5:3-4) สำหรับอัครสาวกเปาโล การทดลองและความยากลำบากเป็นเครื่องหมายในชีวิตของผู้ประกาศข่าวดี ท่ามกลางความไม่เข้าใจ

และการเบียดเบียนข่มเหง (เทียบ 2 โครินธ์ 6:3-10) อย่างไรก็ตาม ในทุกบริบท เรามองเห็นแสงสว่างปรากฏอยู่โพ้นความมืดออกไป เราตระหนักว่าในการประกาศพระวรสาร เราได้รับการค้ำจุนด้วยพลังอำนาจที่มาจากกางเขนของพระคริสตเจ้า และการเสด็จกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ ด้วยวิธีนี้ เราเรียนรู้ที่จะฝึกฝนคุณธรรมที่เชื่อมโยงใกล้ชิดกับความหวัง นั่นคือความอดทนในโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เราคุ้นเคยกับความต้องการทุกอย่างทุกอย่างในทันที เราไม่มีเวลาอยู่ร่วมกับผู้อื่น แม้แต่ในครอบครัวก็ยากที่จะอยู่ร่วมกัน หรือมีความชื่นชมยินดีที่ได้อยู่ด้วยกัน ความพากเพียรอดทนถูกปล่อยปลະละเลย อันเนื่องมาจากความรีบเร่งอย่างบ้าคลั่ง ซึ่งเป็นผลเสีย เพราะนำไปสู่การขาดความอดทน ความวิตกกังวล ความรุนแรง ซึ่งก่อให้เกิดความทุกข์และเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางมากขึ้น

ในยูคอนเทอร์เนตนี้ ไม่มีที่สำหรับความพากเพียรอดทนมากนัก เนื่องจากพื้นที่และเวลาต้องยอมจำนนต่อคำว่า “เดี๋ยวนี้” หากเรายังสามารถพิศเพ่งรำพึงถึงสิ่งสร้างของพระเจ้าด้วยความอัศจรรย์ใจ เราก็จะเข้าใจดีขึ้นถึงความสำคัญของความพากเพียรอดทน หากเราชื่นชมในการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล การเก็บเกี่ยว สังเกตชีวิตของสัตว์และวงจรการเจริญเติบโตของพวกมัน และเพลิดเพลินกับการมองอย่างชัดเจนแบบนักบุญฟรังซิส ในบทเพลงแห่งสิ่งสร้างซึ่งท่านเขียนขึ้นเมื่อ 800 ปีที่ผ่านมา ท่านนักบุญฟรังซิสเห็นว่า สรรพสิ่งทั้งปวงเป็นครอบครัวที่ยิ่งใหญ่ และท่านสามารถเรียกดวงอาทิตย์ว่า “พี่ชาย” และดวงจันทร์ว่า “น้องสาว” ของท่าน ^[2] ความรู้สึกชื่นชมที่ฟื้นฟูขึ้นใหม่ในคุณค่าของความพากเพียรอดทนนั้นเป็นประโยชน์ทั้งต่อตัวเราเองและต่อผู้อื่น นักบุญเปาโลมักกล่าวถึงความพากเพียรอดทน ในบริบทที่ต้องใช้ความพยายามและวางใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่เหนือสิ่งอื่นใด ท่านเป็นพยานถึงความพากเพียรอดทนของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็น **“พระเจ้าผู้ประทานความพากเพียรและการปลอบใจ”** (โรม 15:5) ความอดทนเป็นผลประการหนึ่ง

ของพระจิตเจ้าที่ทรงคำจูนความหวังของเรา และเสริมสร้างความหวังให้กลายเป็นคุณธรรมและวิถีชีวิต ขอให้เราเรียนรู้ที่จะวอนขอพระพรพรทานแห่งความ پاکเพียรอดทนอยู่เสมอ ความอดทนเป็นทั้งธิดาแห่งความหวัง และขณะเดียวกันก็ส่งเสริมความหวังด้วย

หนทาง แห่งความหวัง

5. ความหวังและความอดทนต่างส่งผลต่อกันและกัน และทำให้เราเห็นชัดเจนว่าชีวิตคริสตชนคือการเดินทาง ที่เรียกร้องให้มีช่วงเวลาที่เข้มข้นมากขึ้น ในการส่งเสริมและรักษาความหวัง ซึ่งเป็นเหมือนเพื่อนร่วมทางของเราอยู่เสมอ คอยแนะนำขั้นตอนให้เราก้าวสู่เป้าหมายแห่งการพบพระเยซูเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่า การประกาศปีศักดิ์สิทธิ์ครั้งแรกในปี 1300 นั้น เกิดขึ้นในหนทางแห่งพระหรรษทานที่ได้รับแรงบันดาลใจจากจิตตารมณ์ ซึ่งเป็นที่นิยมของประชาชน เราไม่ลืมที่จะระลึกถึงวิธีการต่าง ๆ ที่พระหรรษทานแห่งการให้อภัยได้หลั่งไหลมาสู่ประชากรผู้ศักดิ์สิทธิ์และสัตย์ซื่อของพระเจ้า เช่น เราระลึกถึง “การยกโทษ” อันยิ่งใหญ่ที่นักบุญเซเลสตินที่ 5 ได้มอบแก่ทุกคนที่มาเยี่ยมชมมหาวิหารซานตามาเรีย Collemaggio ใน Aquila เมื่อวันที่ 28 และ 29 สิงหาคม 1294 หกปีก่อนที่พระสันตะปาปาโบนิฟาซที่ 8 จะทรงสถาปนาปีศักดิ์สิทธิ์ พระศาสนจักรได้มีประสบการณ์พระหรรษทานของปีศักดิ์สิทธิ์แห่งพระเมตตาแล้ว ก่อนหน้านั้น ในปี 1216 สมเด็จพระสันตะปาปาฮอนอริอุสที่ 3 ได้ทรงรับคำขอของนักบุญฟรังซิส ในการมอบพระคุณการุญแก่ทุกคนที่มาเยี่ยมชม Porziuncola ในสองวันแรกของเดือนสิงหาคม เช่นเดียวกับการแสวงบุญที่ Santiago de Compostela ในปี 1222 สมเด็จพระสันตะปาปากัลลิสตัสที่ 2 ทรงอนุญาตให้เฉลิมฉลองปีศักดิ์สิทธิ์ทุกครั้งที่วันฉลองอัครสาวกยากอบ ตรงกับวันอาทิตย์เป็นการดีที่การเฉลิมฉลองปีศักดิ์สิทธิ์ซึ่ง “กระจาย” ไปหลายที่ เช่นนี้ ยังคงดำเนินต่อไป เพื่อว่าพลาคุณภาพของพระเจ้าในการให้อภัย จะคำจูนและติดตามชุมชนและบุคคลต่าง ๆ ในการจาริกแสวงบุญนี้

แน่นอนว่าการแสวงบุญเป็นองค์ประกอบสำคัญของเหตุการณ์ในปีศักดิ์สิทธิ์ทุกครั้ง การออกเดินทางมักเกี่ยวข้องกับการแสวงหาความหมายในชีวิตของมนุษย์ การเดินเท้าช่วยให้ค้นพบคุณค่าของความเจ็บ ความพยายาม และความเรียบง่ายของชีวิตอีกครั้งได้เป็นอย่างดี ในปีหน้าจะมีผู้แสวงบุญแห่งความหวังจำนวนมาก ซึ่งจะเดินทางไปตามเส้นทางโบราณและทันสมัย

เพื่อสัมผัสประสบการณ์ปีศาจสี่สี รวมถึงการไปเยี่ยมชมสุสานใต้ดิน และมหาวิทยาลัยทั้งเจ็ดในกรุงโรมตามธรรมเนียม และจะมีการเสนอแผนการจาริกแห่งความเชื่อด้วย การเดินทางจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งนั้น เหมือนกับว่าไม่มีพรมแดนขวางกั้นอีกต่อไป และการเดินทางผ่านจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง เพื่อชื่นชมความงามแห่งการสร้างสรรค์และผลงานศิลปะชิ้นเอก เป็นการเรียนรู้ที่จะรักษาคุณค่าของประสบการณ์และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และได้รับแรงบันดาลใจที่จะยกถวายความงามนั้นในการอธิษฐานภาวนาต่อพระเจ้า ในการขอบพระคุณสำหรับพระราชกิจมหัสจรรย์ของพระองค์ วัดวาอารามตามเส้นทางแสวงบุญและในกรุงโรม เป็นเสมือนโอเอซิสของจิตวิญญาณ และเป็นสถานที่พักผ่อนในการแสวงบุญแห่งความเชื่อ ซึ่งเราสามารถดื่มจากบ่อน้ำแห่งความหวังนี้ได้ เหนือสิ่งอื่นใดคือการรับศีลแห่งการคืนดี ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของหนทางแห่งการกลับใจที่แท้จริง ในพระศาสนจักรท้องถิ่นบางแห่งเราจะใส่ใจเป็นพิเศษในการเตรียมพระสงฆ์และสัตบุรุษเพื่อการรับศีลอภัยบาปและควรจัดให้มีการสารภาพบาปในรูปแบบส่วนบุคคลด้วย

ในระหว่างการจาริกแสวงบุญนี้ ข้าพเจ้าขอเชิญชวนสัตบุรุษของพระศาสนจักรตะวันออก โดยเฉพาะผู้ที่ร่วมเป็นหนึ่งในผู้สืบทอดจากนักบุญเปโตรอยู่แล้ว พวกเขาเหล่านี้ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างมาก บ่อยครั้งถึงกับความตายเพราะความภักดีต่อพระคริสตเจ้าและพระศาสนจักร พวกเขา ก็เช่นกันที่ต้องได้รับการต้อนรับเป็นพิเศษในกรุงโรม ซึ่งเป็นเหมือนมารดาของพวกเขา และมีความทรงจำมากมายเกี่ยวกับชีวิตของพวกเขา พระศาสนจักรคาทอลิกซึ่งมั่งคั่งด้วยพิธีกรรมอันเก่าแก่ ทั้งเทววิทยาและจิตตารมณ์ของบรรดาบิดาจารย์ ฤๅษี และนักเทวศาสตร์ทั้งหลาย จึงต้องแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ในการต้อนรับพวกเขา รวมทั้งพี่น้องออร์ทอดอกซ์ทั้งหลาย ซึ่งต่างผ่านวิถีแห่งกางเขนของตนมาแล้ว และถูกบังคับให้อพยพออกจากบ้านเกิดของพวกเขา

ถูกขับไล่ออกจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา เพราะความรุนแรงและความไม่มั่นคง ไปสู่ประเทศที่ปลอดภัยกว่า สำหรับพวกเขา ประสบการณ์ที่ได้รับความรักจากพระศาสนจักรที่ไม่ละทิ้งพวกเขา แต่ติดตามพวกเขาไปทุกแห่ง ย่อมทำให้เครื่องหมายแห่งการฉลองปีศักดิ์สิทธิ์ทรงพลังมากยิ่งขึ้น

6. ปีศักดิ์สิทธิ์ 2025 ดำเนินไปในความต่อเนื่องของการเฉลิมฉลองพระหรรษทานที่ได้รับก่อนหน้า ในปีศักดิ์สิทธิ์ครั้งสุดท้ายที่ผ่านมา เราได้ก้าวข้ามธรณีประตูดวงพันปี นับตั้งแต่การประสูติของพระเยซูคริสตเจ้า ต่อมาเมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2015 ข้าพเจ้าได้ประกาศปีศักดิ์สิทธิ์ ด้วยจุดมุ่งหมายที่ต้องการแสดงและให้ทุกคนได้พบ “พระพักตร์แห่งพระเมตตาของพระเจ้า”^[3] ซึ่งเป็นสารสำคัญของพระวรสารสำหรับทุกคน ในทุกเวลาและทุกหนแห่ง บัดนี้ ถึงเวลาสำหรับปีศักดิ์สิทธิ์ครั้งใหม่ เมื่อประตูศักดิ์สิทธิ์จะถูกเปิดออกอีกครั้ง เพื่อเชิญชวนให้ทุกคนได้สัมผัสประสบการณ์ความรักอันเข้มข้นของพระเจ้าผู้ทรงปลุกความหวังอันแน่นอนแห่งความรอดในพระคริสตเจ้าในใจของทุกคน ปีศักดิ์สิทธิ์นี้จะนำทางเราก้าวสู่การเฉลิมฉลองครั้งสำคัญ สำหรับคริสตชนทุกคน กล่าวคือ ปี 2033 จะเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบสองพันปีแห่งการไถ่บาป ซึ่งสำเร็จสมบูรณ์ด้วยพระมหาทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า เรากำลังจะจารึกแสงบุญในเหตุการณ์สำคัญ ๆ ซึ่งมีพระหรรษทานของพระเจ้านำหน้า และติดตามประชากรของพระองค์ ในขณะที่มุ่งหน้าไปอย่างมั่นคงด้วยความเชื่อ กระตือรือร้นในความรัก และมั่นคงในความหวัง (เทียบ 1 เรสะโลนิกา 1:3)

เมื่อได้รับการสนับสนุนจากธรรมประเพณีอันยิ่งใหญ่นี้ แน่ใจว่าปีศักดิ์สิทธิ์นี้ดำเนินไปในพระศาสนจักร ด้วยประสบการณ์อันมีชีวิตชีวาของพระหรรษทานและความหวัง ข้าพเจ้าขอประกาศว่า ประตูศักดิ์สิทธิ์ของมหาวิหารนักบุญเปโตรในนครวาติกัน จะเปิดในวันที่ 24 ธันวาคม 2024

ซึ่งเป็นการเปิดปีศักราชดีสิทธิ และในวันอาทิตย์ถัดมา คือวันที่ 29 ธันวาคม 2024 ข้าพเจ้าจะเปิดประตูศักราชดีสิทธิในอาสนวิหารของข้าพเจ้า คืออาสนวิหารยอห์น ลาเตรัน ซึ่งในวันที่ 9 พฤศจิกายนปีนี้ จะเฉลิมฉลองครบรอบ 1,700 ปี ของการถวายอาสนวิหารนี้ ต่อมา ในวันที่ 1 มกราคม 2025 วันสมโภชพระนางมารีย์ พระชนนีของพระเจ้า จะมีการเปิดประตูศักราชดีสิทธิของมหาวิหารแม่พระ และที่สุด วันอาทิตย์ที่ 5 มกราคม 2025 จะเป็นการเปิดประตูศักราชดีสิทธิของมหาวิหารนักบุญเปาโลนอกกำแพงเมือง และประตูศักราชดีสิทธิ 3 แห่งสุดท้าย จะปิดในวันอาทิตย์ที่ 28 ธันวาคม 2025

ข้าพเจ้าขอประกาศเพิ่มเติมว่าในวันอาทิตย์ที่ 29 ธันวาคม 2024 ในอาสนวิหารและอาสนวิหารร่วมทุกแห่ง พระสังฆราชประจำสังฆมณฑลทุกแห่งจะต้องถวายพิธีบูชาขอบพระคุณ เพื่อเป็นการเปิดปีศักราชดีสิทธิอย่างสง่าตามพิธีกรรมที่เตรียมไว้สำหรับโอกาสนี้ สำหรับพิธีฉลองในอาสนวิหารร่วม พระสังฆราชจะให้ผู้แทนที่ได้รับมอบหมายทำหน้าที่แทน การแสวงบุญเริ่มต้นด้วยการเดินทางจากวัดที่ได้รับเลือกเพื่อการชุมนุม และจากนั้นไปที่อาสนวิหาร ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงเส้นทางแห่งความหวังที่ผู้มีความเชื่อทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน เมื่อได้รับแสงสว่างจากพระวาจาของพระเจ้า ระหว่างการแสวงบุญครั้งนี้ อาจมีการอ่านข้อความจากเอกสารนี้และประกาศเรื่องการรับพระคุณ การุณย์แก่สัตบุรุษ พระคุณการุณย์นี้จะได้รับตามที่มีกำหนดไว้ในพิธีกรรมสำหรับการฉลองปีศักราชดีสิทธิในพระศาสนจักรท้องถิ่น ปีศักราชดีสิทธิจะสิ้นสุดในวันอาทิตย์ที่ 28 ธันวาคม 2025 และในระหว่างปีศักราชดีสิทธิ ควรพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ประชากรของพระเจ้ามีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ ในการประกาศถึงความหวังในพระหรรษทานของพระเจ้า และเครื่องหมายยืนยันถึงความหวังอย่างมีประสิทธิภาพ

ปีศักราชดีสิทธิจะสิ้นสุดลงด้วยการปิดประตูศักราชดีสิทธิในมหาวิหารนักบุญเปโตร นครวาติกัน วันที่ 6 มกราคม 2026 ซึ่งเป็นวันสมโภชพระคริสต์

แสดงองค์ ในช่วงปีศักดิ์สิทธิ์ขอให้แสงแห่งความหวังของคริสตชนส่องสว่าง
ทุกคน เสมือนเป็นสารแห่งความรักของพระเจ้าส่งถึงทุกคน และขอให้
พระศาสนจักรเป็นประจักษ์พยานอย่างซื่อสัตย์ต่อการประกาศนี้ในทุกหนแห่ง
ของโลก

**เรื่องหมาย
แห่งความหวัง**

7. นอกเหนือจากการตัดดวงความหวังในพระหรรษทานของพระเจ้าแล้ว เรายังถูกเรียกให้ค้นพบความหวังในเครื่องหมายแห่งกาลเวลาที่พระเจ้าประทานแก่เรา ดังที่สภาสังคายนาวาติกันครั้งที่สองระบุว่า “พระศาสนจักรในทุกยุคทุกสมัยมีหน้าที่อ่านเครื่องหมายแห่งกาลเวลาและตีความในแสงสว่างแห่งพระวรสาร ด้วยวิธีนี้ พระศาสนจักรจึงจะสามารถตอบคำถามของผู้คนได้ในภาษาที่ปรับให้เหมาะกับทุกรุ่น ซึ่งเป็นคำถามตลอดกาลเกี่ยวกับความหมายของชีวิตปัจจุบันและอนาคต และความสัมพันธ์กับผู้อื่น” [4] เราต้องตระหนักถึงความดีทุกประการที่มีอยู่ในโลกของเรา เพื่อมิให้ตกในการประจัญล่อลวงให้คิดว่าตนเองถูกรอบงำด้วยความชั่วร้ายและความรุนแรง เครื่องหมายแห่งกาลเวลานั้นรวมถึงความปรารถนาของจิตใจมนุษย์ที่ต้องการการประทับอยู่ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งความหวัง

8. เครื่องหมายแรกแห่งความหวัง คือความปรารถนาความสงบสุขในโลกของเรา ซึ่งจมอยู่ในโศกนาฏกรรมแห่งสงคราม มนุษยชาติหลงลืมความน่าสะพรึงกลัวในอดีต และยังคงต้องเผชิญกับปัญหาใหม่ที่ยุ่งยาก เพราะผู้คนจำนวนมากตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงที่โหดร้าย ผู้คนเหล่านี้ต้องทนทุกข์มากขนาดนี้เพียงหรือ เป็นไปได้อย่างไรที่คำวิงวอนขอความช่วยเหลือของพวกเขา มิได้ผลักดันให้ผู้นำโลกพยายามยุติข้อขัดแย้งในภูมิภาคที่มีอยู่มากมาย ซึ่งต่างตระหนักดีว่าผลพวงที่เกิดขึ้นจะบานปลายไปในระดับโลก เป็นฝันที่เกินจริง หรือที่จะยุติการใช้อาวุธและหยุดการทำลายล้างและความตาย ขอให้ปีศาจสี่หัวนี้เตือนเราว่า “ผู้สร้างสันติ” จะได้รับเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” (มัทธิว 5:9) ข้อเรียกร้องเรื่องสันติภาพทำร้ายเราทุกคน และกำหนดให้ต้องดำเนินการตามโครงการที่เป็นรูปธรรม การทูตก็ต้องไม่อ่อนล้าในความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาทุกโอกาส ในการดำเนินการเจรจาที่มีจุดมุ่งหมายคือสันติภาพที่ยั่งยืน ด้วยความกล้าหาญและความคิดสร้างสรรค์

9. การมองอนาคตด้วยความหวัง คือการมีวิสัยทัศน์ของชีวิตที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นที่พร้อมจะแบ่งปัน นำเสรีภาพที่สิ่งนี้ยังขาดหายไปในหลายสถานการณ์ ผลประการแรกที่เกิดขึ้นคือการสูญเสียความปรารถนาที่จะให้ชีวิตหลายประเทศกำลังประสบปัญหาอัตราการเกิดลดลงอย่างน่าตกใจ อันเป็นผลมาจาก จังหวะชีวิตที่เร่งรีบมากในปัจจุบัน ความกลัวเรื่องอนาคต การขาดความมั่นคงในการทำงาน และสวัสดิการทางสังคมที่เหมาะสม รวมทั้งรูปแบบทางสังคมที่ถูกกำหนดให้แสวงหาผลกำไร มากกว่าการดูแลเรื่องความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้าม ในอีกบริบทหนึ่ง “การกล่าวหาเรื่องจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น แทนที่จะตำหนิเรื่องการบริโภคนิยมสุดโต่งหรือการเลือกปฏิบัติ ก็กลายเป็นวิธีหนึ่งที่ปฏิเสธการเผชิญปัญหา” ^[5]

การเปิดกว้างต่อชีวิต และการเป็นพ่อแม่ที่มีความรับผิดชอบ คือแผนการที่องค์พระผู้สร้างทรงปลูกฝังไว้ในหัวใจและร่างกายของชายและหญิง เป็นพันธกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้คู่สมรสและความรักของพวกเขา จึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่พวกเขาต้องได้รับการสนับสนุนจากชุมชนของผู้มีความเชื่อและประชาคมสังคมทุกภาคส่วน นอกเหนือไปจากความคุ้มครองของกฎหมายสำหรับความปรารถนาของคนหนุ่มสาวที่จะให้กำเนิดบุตรชายหญิง อันเป็นเครื่องหมายแห่งความสมบูรณ์ในความรักของพวกเขา ซึ่งเป็นการมอบอนาคตแก่ทุกสังคม ความปรารถนานี้เป็นเรื่องของความหวัง ขึ้นอยู่กับความหวัง และก่อให้เกิดความหวัง

ดังนั้น ชุมชนคริสตชนควรอยู่แนวหน้า ที่จะชี้ให้เห็นถึงความสำคัญ ของพันธสัญญาทางสังคม ที่จะสนับสนุนและส่งเสริมความหวัง ซึ่งเป็นข้อตกลงที่ครอบคลุมและไม่ใช่อุดมการณ์ แต่เป็นการทำงานเพื่ออนาคตที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของทารกและเด็ก ๆ เพื่อเติมเต็มเปลที่ว่างเปล่ามากมาย ในหลายพื้นที่ของโลก อย่างไรก็ตาม เราทุกคนจำเป็นต้องฟื้นฟูความสุข ในการใช้ชีวิต เนื่องจากชายหญิงถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาลักษณ์และความ

คล้ายคลึงกับพระเจ้า (เทียบ ปฐมกาล 1:26) เราจึงไม่พอใจเพียงแค่อุบัติกรรมทำตามกันในปัจจุบัน และพอใจเพียงแค่ความเป็นจริงทางวัตถุเพียงอย่างเดียว ซึ่งจะนำไปสู่ปัจเจกนิยมที่คับแคบและสูญเสียความหวัง ก่อให้เกิดความโศกเศร้าในจิตใจ และทำให้เกิดความขมขื่นและขาดความอดทน

10. ในช่วงปีศักดิ์สิทธิ์ เราได้รับเรียกให้เป็นเครื่องหมายแห่งความหวังที่จับต้องได้ สำหรับพี่น้องชายหญิงของเราที่ต้องประสบความยากลำบากในทุกรูปแบบ ข้าพเจ้านึกถึงนักโทษที่ขาดอิสรภาพ ทุก ๆ วัน พวกเขาต้องประสบกับความเข้มงวดและข้อจำกัดของการถูกคุมขัง การขาดความรัก และหลายกรณีขาดความเคารพต่อความเป็นบุคคล ข้าพเจ้าเสนอว่าในปีศักดิ์สิทธิ์นี้ รัฐบาลควรดำเนินการริเริ่มที่จะมุ่งฟื้นฟูความหวัง ยกเลิกโทษประหารชีวิต หรือมีการอภัยโทษที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้บุคคลฟื้นคืนความมั่นใจในตนเองและในสังคม มีโครงการคืนสู่สังคมในชุมชน รวมถึงความมุ่งมั่นอย่างเป็นทางการในการเคารพกฎหมาย

การขอความกรุณาและอิสรภาพ ซึ่งช่วยให้เริ่มต้นใหม่ เป็นเสียงเรียกร้องที่มีมาแต่โบราณกาล และมาจากพระราชาพระเจ้า และยังคงเปี่ยมด้วยปรัชญา **“ท่านจะต้องประกาศว่าปีที่ห้าสิบนั้น เป็นปีศักดิ์สิทธิ์ และประกาศการปลดปล่อยสำหรับทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน”** (เลวีนิติ 25:10) ต่อมาประกาศอิสยาห์ได้นำกฎหมายของโมเสสมาใช้ **“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน ทรงส่งข้าพเจ้าไปปลดปล่อยคนที่มีใจชอกช้ำ ประกาศอิสรภาพแก่เชลย ประกาศการปลดปล่อยแก่ผู้ถูกจองจำประกาศปีแห่งความโปรดปรานจากพระเจ้า”** (อิสยาห์ 61:1-2) พระเยซูเจ้าทรงปฏิบัติตามถ้อยคำเหล่านี้ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจ โดยแสดงพระองค์ว่าทรงเป็นผู้กระทำให้เกิด **“ปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า”** (เทียบ ลูกา 4:18-19) ในทุกส่วนของโลก ผู้มีความเชื่อและโดยเฉพาะ

อย่างยิ่งผู้อภิบาลของพวกเขาต้องเป็นผู้ตีความคำขอร้องเหล่านี้เป็นเสียงเดียวด้วยความกล้าหาญ เพื่อเรียกร้องเงื่อนไขที่เหมาะสมสำหรับผู้ต้องขัง ความเคารพต่อสิทธิมนุษยชน และเหนือสิ่งอื่นใดคือการยกเลิกโทษประหารชีวิต ซึ่งถือเป็นกฎหมายที่ขัดแย้งกับความเชื่อคริสตชน และทำลายความหวังในการให้อภัยและการฟื้นฟูขึ้นใหม่ ^[6] เพื่อมอบเครื่องหมายแห่งความใกล้ชิดที่เป็นรูปธรรมแก่บรรดานักโทษ ข้าพเจ้าปรารถนาเปิดประตูศักดิ์สิทธิ์ในเรือนจำสักแห่งเพื่อเป็นเครื่องหมายเชิญชวนให้บรรดานักโทษมองอนาคตด้วยความหวังและฟื้นฟูความเชื่อมั่นในชีวิตอีกครั้ง

11. เครื่องหมายแห่งความหวังนี้ จะต้องนำไปมอบแก่ผู้ป่วยด้วย ทั้งที่บ้านหรือในโรงพยาบาล ความทุกข์ของพวกเขาบรรเทาลงได้ด้วยความใกล้ชิดและความรักของผู้มาเยี่ยม เมตตาดำเนินงานแห่งความหวังด้วยเช่นกัน ที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกขอบคุณอย่างมากมาย การแสดงความขอบคุณนี้ควรกระทำต่อบุคลากรทางการแพทย์ทุกคนที่มีก้อยู่ในสภาพที่ไม่ปลอดภัยและต้องปฏิบัติภารกิจด้วยความเอาใจใส่และห่วงใยต่อผู้ป่วยและผู้อ่อนแอที่สุดอยู่เสมอ เราควรให้ความสนใจอย่างครอบคลุมแก่ทุกคนที่อยู่ในสถานการณ์ยากลำบากเป็นพิเศษ ต้องประสบกับความอ่อนแอและข้อจำกัดของตนเอง โดยเฉพาะผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความเจ็บป่วยหรือความพิการที่จำกัดความเป็นอิสระและเสรีภาพส่วนบุคคลอย่างรุนแรง การดูแลที่มอบให้พวกเขาถือได้ว่าเป็นบทเพลงสรรเสริญศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เป็นบทเพลงแห่งความหวัง ที่เรียกร้องให้สังคมส่วนรวมร่วมร้องประสานเสียงด้วย

12. เครื่องหมายแห่งความหวังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่มีลักษณะแห่งความหวังนั้นคือ คนหนุ่มสาว น่าเศร้าที่พวกเขาไม่รู้สึกรอคอยในความฝันและแรงบันดาลใจของพวกเขาเราต้องไม่ทำให้พวกเขามิติดหวังเพราะอนาคตขึ้นอยู่กับ

ความกระตือรือร้นของพวกเขา เป็นเรื่องน่ายินดีที่ได้เห็นพลังงานของพวกเขา เช่น เห็นพวกเขาพับแขนเสื้อขึ้นและอาสาช่วยเหลือเมื่อเกิดภัยพิบัติ การนัดหยุดงาน และประชาชนอยู่ในความขัดสน แต่เป็นเรื่องน่าเศร้าที่เห็นคนหนุ่มสาวไร้ซึ่งความหวัง ต้องเผชิญกับอนาคตที่ไม่แน่นอนและสิ้นหวัง ผู้ที่ขาดการจ้างงานหรือความมั่นคงในการทำงาน หรือโอกาสที่เป็นจริงหลังจากเรียนจบ หากปราศจากความหวังว่าความฝันของพวกเขาจะเป็นจริง พวกเขาจะเติบโตขึ้นในแบบที่ท้อแท้และไร้จุดหมายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หันไปพึ่งยาเสพติด มีภาวะเสี่ยง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแสวงหาความสุขชั่วขณะที่เป็นอันตรายต่อพวกเขามากขึ้น เพราะสิ่งเหล่านี้ปิดกั้นพวกเขาจากความงามและความสมบูรณ์ของชีวิต และอาจนำไปสู่ภาวะซึมเศร้า และแม้กระทั่งการทำลายตนเอง ด้วยเหตุนี้ ปิศาจดีลิตี้จึงควรสร้างแรงบันดาลใจให้พวกเขา ขอให้พระศาสนจักรมีความพยายามมากขึ้นในการเข้าถึงคนหนุ่มสาว ด้วยความรักที่ฟื้นฟูขึ้นใหม่ ให้เราแสดงถึงความห่วงใยต่อกลุ่มวัยรุ่น นักศึกษา และคู่สมรสหนุ่มสาว ซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ ให้เราพยายามใกล้ชิดกับเยาวชนคนหนุ่มสาว เพราะพวกเขาคือความยินดีและความหวังของพระศาสนจักรและของโลก

13. จำเป็นต้องมีเครื่องหมายแห่งความหวังสำหรับผู้อพยพย้ายถิ่นที่ละทิ้งแผ่นดินถิ่นเกิดของตน เพื่อแสวงหาชีวิตที่ดีขึ้นสำหรับตนเองและครอบครัว ความคาดหวังของพวกเขาจะต้องไม่ถูกทำลายด้วยอคติและการปิดกั้น ขอให้มีการต้อนรับที่เปิดกว้างแก่ทุกคนด้วยความเคารพในศักดิ์ศรี พร้อมด้วยความรักที่ซื่อสัตย์ที่จะไม่ยอมให้ใครต้องถูกปฏิเสธสิทธิในการสร้างอนาคตที่ดีกว่า ผู้พลัดถิ่นผู้อพยพย้ายถิ่นและผู้ลี้ภัยจำนวนมาก จำเป็นต้องหลบหนี เพราะเหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างประเทศ สงคราม ความรุนแรง และการเลือกปฏิบัติ พวกเขาควรได้รับการรับรองเรื่องความปลอดภัยและเข้าถึงการจ้างงาน การศึกษา และปรับตัวให้เข้ากับบริบทใหม่ทางสังคม

ขอให้ชุมชนคริสตชนพร้อมที่จะปกป้องสิทธิของผู้อ่อนแอที่สุดเสมอ ให้เปิดประตูต้อนรับพวกเขาด้วยใจกว้างขวาง เพื่อให้พวกเขาพบความหวังในชีวิตที่ดีกว่า ขอให้พระดำรัสของพระเยซูเจ้าในอุปมาเรื่องคำพิพากษาครั้งสุดท้ายสะท้อนอยู่ในใจเราเสมอ **“เพราะว่าเมื่อเราทิว ท่านให้เรากิน เรากระหาย ท่านให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ต้อนรับ...เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเรากคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา”** (มัทธิว 25:35.40)

14. บรรดาผู้สูงอายุที่บ่อยครั้งรู้สึกโดดเดี่ยวและถูกทอดทิ้ง ก็เป็นเครื่องหมายแห่งความหวังได้เช่นกัน พวกเขาได้รับการยกย่องว่ามีทรัพย์สินสมบัติอันล้ำค่าด้วยประสบการณ์ชีวิต ปรีชาญาณที่สั่งสมไว้ และความร่วมมือที่พวกเขายังสามารถทำได้ จึงเป็นหน้าที่ของชุมชนคริสตชนและสังคม ที่ต้องร่วมมือกันในการเสริมสร้างพันธสัญญาระหว่างชนหลายรุ่น ในที่นี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงรุ่นปู่ตายาย ซึ่งเป็นตัวแทนของการส่งต่อความเชื่อและและปรีชาญาณสู่คนรุ่นใหม่ ขอให้พวกเขาได้รับการค้ำจุนจากความกตัญญูและความรักของบรรดาลูกหลาน ซึ่งจะทำให้ลูกหลานค้นพบรากเหง้าของพวกเขาและเป็นที่มาของความเข้าใจและกำลังใจสำหรับพวกเขา

15. ข้าพเจ้าขอร้องด้วยสิ้นสุดใจ ให้มอบความหวังแก่คนยากจนหลายพันล้านคนที่มักขาดสิ่งจำเป็นในชีวิต ต่อหน้ากระแสความยากจนรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องนั้น มีความเสี่ยงที่เราอาจจะเคยชินหรือยอมรับเรื่องเหล่านี้ แต่เราต้องไม่ปิดหูปิดตา กับสถานการณ์อันน่าตกใจที่เราเผชิญอยู่ในขณะนี้ และพบเจอได้รอบตัวเรา ไม่ใช่แค่ในบางส่วนของโลกเท่านั้น ในแต่ละวันเราพบเจอผู้คนที่ยากจนหรือถูกทำให้ยากจน พวกเขาอาจเป็นเพื่อนบ้านของเรา บ่อยครั้งพวกเขาไร้ที่อยู่อาศัย หรือไม่มีอาหารเพียงพอในแต่ละวัน พวกเขา

ทุกข์ทรมานจากการถูกกีดกันและไม่แยแสจากคนจำนวนมากเป็นเรื่องที่น่าตกใจในโลกที่เต็มไปด้วยทรัพยากรจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่มุ่งเป้าไปที่การผลิตอาวุธ คนยากจนยังคงเป็น “ประชากรส่วนใหญ่ของโลก...หลายพันล้านคน” ปัจจุบัน มีการกล่าวถึงคนยากจนในการอภิปรายทางการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ แต่บ่อยครั้งดูเหมือนว่าปัญหาของพวกเขาถูกนำมาคิดในภายหลังเป็นคำถามที่ถูกเพิ่มเข้ามาเมื่อจำเป็นหรือในลักษณะเสียไม่ได้ เมื่อเราคิดว่าพวกเขาเป็นเหมือนผลร้ายข้างเคียง ในทางปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม คนยากจนมักจะอยู่ส่วนสุดท้าย ^[7] เราต้องไม่ลืมว่าคนยากจนไม่ใช่คนผิด แต่พวกเขามักตกเป็นเหยื่อเสมอ

เสียงเรียกร้อง แห่งความหวัง

16. เพื่อสะท้อนสารดั้งเดิมของบรรดาประกาศก ปิศาจดีลิตีที่เตือนเราว่าทรัพย์สินสมบัติของโลกไม่ได้ถูกกำหนดไว้สำหรับอภิสิทธิ์ชนเพียงไม่กี่คน แต่สำหรับทุกคน คนร่ำรวยต้องมีใจกว้างมิใช่หันเหสายตาไปจากใบหน้าของพี่น้องที่ขัดสน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าคิดถึงผู้ที่ขาดแคลนน้ำและอาหาร ความหิวโหยเป็นเรื่องน่ากลัว เป็นแผลเปิดบนร่างกายของมนุษยชาติ และเรียกร้องเราทุกคนให้ตรวจสอบมโนธรรมของตนอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าขอเรียกร้องอีกครั้งว่า “ด้วยเงินที่ใช้ไปกับอาวุธและค่าใช้จ่ายทางการทหารอื่น ๆ ขอให้เราสร้างกองทุนระดับโลกที่สามารถยุติความหิวโหย และสนับสนุนการพัฒนาในประเทศยากจน ที่สุดเพื่อให้ประชาชนไม่หันไปใช้สถานการณ์ที่รุนแรงหรือภาพลวงตา หรือต้องออกจากประเทศของตน เพื่อแสวงหาชีวิตที่มีศักดิ์ศรีมากกว่า” [8]

คำเรียกร้องจากใจจริงอีกประการหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าปรารถนาในแสงสว่างแห่งปิศาจดีลิตีที่จะมาถึงคือ การมุ่งไปยังประเทศที่ร่ำรวยกว่า ข้าพเจ้าขอให้ประเทศเหล่านั้นตระหนักถึงความหนักหน่วงของการตัดสินใจในอดีตของพวกเขา และมุ่งมั่นที่จะยกหนี้ให้ประเทศที่ไม่สามารถชำระหนี้ได้ มิใช่เป็นเพียงเรื่องความมีน้ำใจแต่เป็นเรื่องของความยุติธรรม ซึ่งปัจจุบันปัญหานี้ยิ่งร้ายแรงมากขึ้น เพราะความเหลื่อมล้ำที่แท้จริง รูปแบบใหม่ที่เรตระหนักมากขึ้น คือ “หนี้ระบบนิเวศ” โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างโลกซีกเหนือและโลกซีกใต้ ซึ่งเชื่อมโยงกับความไม่สมดุลทางการค้าและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม บางประเทศมีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างไม่สมดุลมาเป็นเวลานาน [9] ตามที่พระคัมภีร์ ศักดิ์สิทธิ์สอนไว้ แผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า และเราทุกคนเป็นผู้อาศัยเราเป็น “คนต่างแดนและผู้เช่า” (เทียบ เลวินิติ 25:23) หากเราปรารถนาเตรียมเส้นทางสู่สันติภาพของโลกอย่างแท้จริง เราต้องมุ่งมั่นที่จะแก้ไขสาเหตุเล็ก ๆ ของความอยุติธรรม และจัดการกับหนี้ที่ไม่สามารถชำระได้ รวมทั้งเลี้ยงอาหารบรรดาคนหิวโหย

17. ปีศักดิ์สิทธิ์ที่จะมาถึงนั้น ตรงกับวันสำคัญสำหรับคริสตชนทุกคนด้วย คือ วันครบรอบ 1,700 ปี ของสภาสังคายนาแห่งไนเซียครั้งแรก น่าสังเกตว่า ตั้งแต่สมัยอัครสาวก บรรดาพระสังฆราชได้ประชุมกันในโอกาสต่าง ๆ เพื่ออภิปรายเรื่องหลักคำสอนและเรื่องทางวินัย ในศตวรรษแรกของคริสตศาสนา สมัชชาพระสังฆราชเกิดขึ้นทั้งทางตะวันออกและตะวันตก แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการสร้างเอกภาพในหมู่ประชากรของพระเจ้า และการประกาศพระวรสารอย่างซื่อสัตย์ ปีศักดิ์สิทธิ์นี้จึงเป็นโอกาสสำคัญที่จะแสดงออกอย่างเป็นทางการด้วยรูปแบบการประชุมสมัชชา ซึ่งชุมชนคริสตชนปัจจุบันเชื่อว่ามีมีความสำคัญมากขึ้น ในการตอบสนองต่อความจำเป็นเร่งด่วนของการประกาศพระวรสาร ผู้ที่ได้รับศีลล้างบาปซึ่งมีพระพรพิเศษและพันธกิจของตน จะต้องรับผิดชอบร่วมกัน ในการเป็นเครื่องหมายแห่งการเป็นประจักษ์พยานถึงการประทับอยู่ของพระเจ้าในโลก

สภาสังคายนาแห่งไนเซียพยายามรักษาเอกภาพของพระศาสนจักร ซึ่งถูกคุกคามอย่างหนักด้วยการปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสตเจ้า และความเท่าเทียมกันของพระองค์กับพระบิดา พระสังฆราชประมาณ 300 องค์ ได้เข้าร่วมการประชุมครั้งแรก ตามกระแสรับสั่งของจักรพรรดิคอนสแตนตินที่พระราชวังอิมพีเรียล เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม ค.ศ. 325 ภายหลังจากอภิปรายต่าง ๆ โดยอาศัยพระพรจากพระจิตเจ้า พวกเขาได้ลงมติเป็นเอกฉันท์อนุมัติบทข้าพเจ้าเชื่อที่เรายังคงภาวนาทุกวันอาทิตย์ในพิธีบูชาขอบพระคุณ สภาบิดาจารย์เลือกที่จะเริ่มต้นบทภาวนานี้ด้วยคำว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเชื่อ” เป็นครั้งแรก ^[10] ซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงว่าพระศาสนจักรทุกแห่งมีความเป็นหนึ่งเดียวกัน และคริสตชนทุกคนยอมรับความเชื่อเดียวกัน

สภาสังคายนาแห่งไนเซียเป็นเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักร การเฉลิมฉลองวันครบรอบของสภาสังคายนาครั้งนี้ จึงเป็นการเชิญชวนให้คริสตชนร่วมร้องเพลงสรรเสริญและขอบพระคุณพระตรีเอกภาพ

โดยเฉพาะพระเยซูคริสตเจ้า พระบุตรของพระเจ้า “ผู้เป็นหนึ่งในเดียวกับพระบิดา” ^[11] ผู้ทรงเผยแสดงธรรมล้ำลึกแห่งความรักแก่เรา อย่างไรก็ตาม สภาสังคายนาไนเซียยังเป็นการเชื่อเชิญพระศาสนจักร และชุมชนคริสตชนที่ต้องยืนหยัดบนเส้นทางสู่เอกภาพที่มองเห็นได้ และพยายามแสวงหาแนวทางที่เหมาะสม เพื่อตอบสนองอย่างเต็มที่ต่อคำภาวนาของพระเยซูที่ว่า **“ข้าแต่พระบิดา ข้าพเจ้าอธิษฐานภาวนา เพื่อให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอยู่ในข้าพเจ้า และข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ เพื่อให้เขาทั้งหลายอยู่ในพระองค์และในข้าพเจ้า โลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามา”** (ยอห์น 17:21)

สภาสังคายนาไนเซียได้อภิปรายถึงเรื่องวันปัสกาด้วย จนถึงทุกวันนี้ ก็ยังมีข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันทำให้ไม่สามารถเฉลิมฉลองเหตุการณ์สำคัญแห่งความเชื่อของเราในวันเดียวกันได้ การเฉลิมฉลองร่วมกันอาจเกิดขึ้นในปี 2025 ขอให้เรื่องนี้เป็นเสียงเรียกร้องของคริสตชนทุกคนทั้งฝั่งตะวันออกและตะวันตก เพื่อก้าวสู่เอกภาพในวันฉลองปัสการ่วมกัน เราต้องเตือนตัวเองด้วยว่า ผู้คนจำนวนมากที่มีได้ทราบถึงความขัดแย้งในอดีต ก็ย่อมไม่เข้าใจว่าความแตกแยกในเรื่องนี้จะคงอยู่ต่อไปได้อย่างไร

หยิ่งลึกลับ แห่งความหวัง

18. ความหวัง พร้อมด้วยความเชื่อและความรัก ประกอบขึ้นเป็นคุณธรรมอันล้ำค่าของ “คุณธรรมทางเทววิทยา” ที่แสดงออกถึงหัวใจหลักของชีวิตคริสตชน (เทียบ 1 โครินธ์. 13:13; 1 เธสะโลนิกา 1:3) ในพลังหนึ่งเดียวที่แยกไม่ได้ของคุณธรรมเหล่านี้ ความหวังเป็นคุณธรรมที่ให้ทิศทางและจุดหมายในชีวิตของผู้มีความเชื่อด้วยเหตุนี้ อัครสาวกเปาโลจึงสนับสนุนให้เรา **“จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงมีความอดทนต่อความทุกข์ยาก จงพากเพียรในการภาวนา”** (โรม 12:12) แน่ใจว่าเราจำเป็นต้อง “มีความหวังมากมาย” (เทียบ โรม 15:13) เพื่อจะได้เป็นพยานที่น่าเชื่อถือและน่าดึงดูด ในเรื่องความเชื่อและความรักที่อยู่ในใจเรา และเพื่อให้เราชื่นชมยินดีในความเชื่อ และกระตือรือร้นในความรักและเพื่อให้เราแต่ละคนสามารถมอบรอยยิ้ม มิตรภาพ อภัยภัยไมตรี การรับฟังอย่างจริงจัง และการบริการแบบให้เปล่า โดยตระหนักว่าพระจิตของพระเยซูเจ้าจะทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้กลายเป็นเมล็ดพันธุ์อันอุดมแห่งความหวังสำหรับผู้ที่ได้รับ อย่างไรก็ตาม อะไรคือรากฐานแห่งความหวังของเรา เพื่อทำความเข้าใจเรื่องนี้ให้เราหยุดและใคร่ครวญถึง “เหตุผลแห่งความหวังของเรา” (เทียบ 1 เปโตร. 3:15)

19. “ข้าพเจ้าเชื่อในชีวิตนิรันดร” ^[12] ความเชื่อของเรายืนยันเช่นนี้ ความหวังของคริสตชนมีรากฐานสำคัญในคำเหล่านี้ เพราะความหวังคือ “คุณธรรมทางเทววิทยาที่เราปรารถนา... ชีวิตนิรันดรคือความสุขของเรา” ^[13] สภาสังคายนาวาติกันครั้งที่สองกล่าวถึงความหวังว่า “เมื่อขาดการค้ำจุนจากสวรรค์ และขาดความหวังในชีวิตนิรันดร ศักดิ์ศรีของมนุษย์ก็ขาดหายไป ดังที่เราเห็นบ่อยครั้งในปัจจุบัน และปัญหาชีวิต ความตาย ความรู้สึกผิดและความทุกข์ทรมานยังไม่พบทางออก ดังนั้น ผู้คนจึงมักตกอยู่ในความสิ้นหวัง” ^[14] อย่างไรก็ตาม ด้วยคุณธรรมแห่งความหวัง เราได้รับการช่วยให้รอดพ้น เราสามารถมองดูกาลเวลาที่ผ่านไปอย่างมั่นใจว่า ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติและของเราเองแต่ละคน ไม่ได้ถูกกำหนดให้ถึงทางตันหรือตกในหุบเหวอันมืดมน แต่มุ่งไป

ยังการพบพระเจ้าแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงดำเนินชีวิตโดยหวังในการเสด็จกลับมาของพระองค์ และหวังว่าจะมีชีวิตอยู่ในพระองค์ตลอดไป ด้วยจิตวิญญาณนี้ เราจึงอธิษฐานภาวนาอย่างจริงใจด้วยบทภาวนาของคริสตชนยุคแรก ซึ่งใช้คำสุดท้ายในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์คือ **“ข้าแต่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด”** (วิวรณ์. 22:20)

20. การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า เป็นหัวใจของความเชื่อและเป็นรากฐานความหวังของเรา นักบุญเปาโลกล่าวอย่างกระชับโดยใช้กริยาสี่คำว่า **“ข้าพเจ้ามอบธรรมประเพณีที่สำคัญที่สุดให้กับท่าน เป็นธรรมประเพณีที่ข้าพเจ้าได้รับมาอีกทอดหนึ่ง คือพระคริสตเจ้า ได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเรา ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพในวันที่สามตามความในพระคัมภีร์ ทรงแสดงพระองค์แก่เศฟาส แล้วจึงทรงแสดงพระองค์แก่คริสตาสองคน”** (1 โครินธ์ 15:3-5) พระคริสตเจ้าสิ้นพระชนม์ ทรงถูกฝังไว้ ทรงกลับคืนพระชนมชีพ และทรงแสดงพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรา พระเยซูเจ้าทรงมีประสบการณ์เรื่องความตาย แต่ความรักของพระบิดาทรงยกพระองค์ขึ้นด้วยอำนาจของพระจิตเจ้า และทรงทำให้ความเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็นผลแรกแห่งความรอดนิรันดร์ของเรา ความหวังของคริสตชนประกอบด้วยสิ่งนี้คือ ในการเผชิญกับความตายซึ่งดูเหมือนเป็นจุดจบของทุกสิ่ง เรามั่นใจว่า ในศีลล้างบาป เราได้รับ “ชีวิต” โดยอาศัยพระหรรษทานของพระคริสตเจ้า “ชีวิตได้เปลี่ยนไป หาได้สิ้นสุดไม่” ตลอดไป ^[15] เราถูกฝังพร้อมกับพระคริสตเจ้าในศีลล้างบาป และในการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ เราได้รับของขวัญแห่งชีวิตใหม่ที่ทลายกำแพงแห่งความตายลง เปิดเส้นทางสู่นิรันดร์ภาพ

ความเป็นจริงของความตาย ซึ่งเป็นการแยกจากผู้ที่เรารักที่สุดอย่างเจ็บปวดนั้น ไม่สามารถบรรเทาลงได้ด้วยคำพูดไพเราะที่ว่างเปล่า อย่่างไร

ก็ตาม ปีศาจดีลิตีเปิดโอกาสให้เราได้ชื่นชมสิ่งใหม่ ๆ ด้วยความกตัญญูอันยิ่งใหญ่ ของขวัญแห่งชีวิตใหม่ที่เราได้รับในศีลล้างบาป ชีวิตที่สามารถเปลี่ยนแปลงความเจ็บปวดของความตาย ในบริบทของปีศาจดีลิตีนี้ เป็นเรื่องสมควรที่จะได้ตรงต่อว่ามีการเข้าใจธรรมล้ำลึกนี้ตั้งแต่ศตวรรษแรกสุดในชีวิตของพระศาสนจักร เช่น ประเพณีการสร้างอ่างล้างบาปเป็นรูปแปดเหลี่ยม และในปัจจุบันเรายังคงได้เห็นอ่างล้างบาปแบบโบราณที่รักษารูปแบบนี้ไว้เหมือนที่มหาวิหารนักบุญยอห์น ลาเตรัน ในกรุงโรม สิ่งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งการรับศีลล้างบาป คือรุ่งอรุณของ “วันที่แปด” วันแห่งการกลับคืนพระชนม์ชีพ วันพิเศษเหนือวันเวลาธรรมดาที่ผ่านไปทุกสัปดาห์ เปิดดวงจรเวลาสู่มิติแห่งนิรันดรภาพ นี่คือเป้าหมายของเราในการจาริกแสวงบุญบนแผ่นดินนี้ (เทียบ โรม. 6:22)

ประจักษ์พยานที่น่าเชื่อถือที่สุดของความหวังนี้ มาจากบรรดามรณสักขีที่มั่นคงในความเชื่อของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ พวกเขายอมสละชีวิตบนโลกนี้ แทนที่จะทรยศต่อพระเจ้า บรรดามรณสักขีผู้ยืนยันชีวิตนั้นมีอยู่มากมายในทุกยุคทุกสมัย ไม่มีวันสิ้นสุด และอาจมีจำนวนมากขึ้นในสมัยของเรา เราจำเป็นต้องรักษาประจักษ์พยานของพวกเขา เพื่อให้ความหวังของเราบังเกิดผล

บรรดามรณสักขีที่มาจากประเพณีคริสตชนที่แตกต่างกัน ต่างเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งเอกภาพ เพราะพวกเขาได้แสดงออกถึงความเป็นสากลของการหลั่งโลหิต ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่าปีศาจดีลิตีนี้ จะรวมวันฉลองคริสตศาสนสัมพันธ์สากลด้วย เพื่อให้ประจักษ์พยานของบรรดามรณสักขีเหล่านี้ปรากฏเด่นชัดมากยิ่งขึ้น

21. ถ้าเช่นนั้น หลังจากความตายเราจะเป็นอย่างไร พร้อมกับพระเยซูเจ้า เราจะพบชีวิตนิรันดร ในความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เหมือน

เราได้พิศเพ่งรำพึง และมีส่วนร่วมในความรักอันไม่สิ้นสุดของพระองค์ตลอดไป ทุกสิ่งที่เราประสบด้วยความหวังในเวลานี้ เราจะได้เห็นในความเป็นจริง ซึ่งเตือนให้เรานึกถึงคำกล่าวของนักบุญออกัสตินที่ว่า “เมื่อข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ตลอดทั้งชีวิต จะไม่มีความเจ็บปวดอีกต่อไป ไม่ต้องทำงานหนัก ชีวิตของข้าพเจ้าจะมีชีวิตชีวา เพราะเป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยพระองค์” ^[16] สิ่งที่จะบ่งบอกถึงความสมบูรณ์ของความเป็นหนึ่งเดียวนี้คือความสุข ความสุขคือกระแสเรียกของมนุษย์ ซึ่งเป็นเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับทุกคน

แต่ความสุขคืออะไร ความสุขที่เรารอคอยและปรารถนาคืออะไร มิใช่ความสุขชั่วคราว ความพอใจชั่วขณะหนึ่ง ซึ่งเมื่อประสบแล้วก็ทำให้เราปรารถนาต่อไปอีก เป็นภารกิจที่สิ้นหวัง ทำให้จิตใจของเราไม่อิ่มและว่างเปล่ามากขึ้น เราปรารถนาที่จะมีความสุขในสิ่งที่จะทำให้เราเบ่งบานนั่นก็คือความรัก เพื่อว่าเราจะสามารถกล่าวได้ตั้งแต่บัดนี้ว่าฉันได้รับความรักดังนั้นฉันจึงดำรงอยู่ และฉันจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปในความรักที่ไม่ทำให้ผิดหวัง เป็นความรักที่ไม่มีอะไรมาพรากไปได้ให้เราฟังวาทะของอัครสาวกที่ว่า **“เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ไม่ว่าจะความตายหรือชีวิต ไม่ว่าจะทิวศวรรค์หรือผู้มีอำนาจปกครอง ไม่ว่าจะปัจจุบันหรืออนาคต ไม่ว่าจะฤทธิ์อำนาจใดหรือความสูง ความลึก ไม่มีสรรพสิ่งใด ๆ จะพรากเราได้จากความรักของพระเจ้า ซึ่งปรากฏในพระคริสตเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”** (โรม 8:38-39)

22. ความจริงอีกประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนิรันดร คือการพิพากษาของพระเจ้า ทั้งในช่วงสุดท้ายของชีวิตแต่ละคน และในตอนท้ายของประวัติศาสตร์ ศิลปินมักพยายามวาดภาพนี้ เรานึกถึงผลงานชิ้นโบแดงของไมเคิลแองเจโล ในโบสถ์น้อยซิสทีน ที่ดำเนินตามความคิดทางเทวศาสตร์ในสมัยนั้น และมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความรู้สึกอัศจรรย์ใจแก่ผู้ชมภาพนี้ เป็นการดีที่ต้องเตรียมตัวอย่างมีสติและถ่อมตน สำหรับช่วงเวลาชีวิตของเราจะถูกพิพากษา ในเวลา

เดียวกัน เราต้องทำเช่นนี้เสมอในมุมมองของความหวัง ซึ่งเป็นคุณธรรม
เทวศาสตร์ที่ค้ำจุนชีวิตของเรา และปกป้องเราจากความกลัวอันไร้เหตุผล
การพิพากษาของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นความรัก (เทียบ 1 ยอห์น. 4:8.16) ตั้งอยู่บน
พื้นฐานของความรักอย่างแน่นอน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เราได้ทำหรือ
ไม่ได้ทำกับบุคคลที่อยู่ในความจำเป็น ในบรรดาผู้คนที่พระคริสต์ประทับอยู่
(เทียบ มัทธิว. 25:31-46) แน่ใจว่า เรากล่าวถึงการพิพากษาที่ไม่เหมือนการ
ปฏิบัติตามแบบศาลของมนุษย์ แต่เป็นเรื่องที่ควรเข้าใจว่าเป็นสายสัมพันธ์แห่ง
ความจริงกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก และกับตัวเองในธรรมชาติแห่ง
แห่งพระเมตตาอันศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่อาจหยั่งรู้ได้ พระคัมภีร์กล่าวว่า **“พระองค์
ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อสอนประชากรของพระองค์ว่า ผู้ชอบธรรมต้องรัก
เพื่อนมนุษย์ พระองค์ประทานความหวังเต็มเปี่ยมแก่บรรดาบุตร
ของพระองค์ว่า เมื่อเขาทำบาปแล้ว พระองค์ก็ประทานโอกาสให้เขา
กลับใจ... เมื่อตัดสินผู้อื่น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องระลึกถึงพระทัยดีของ
พระองค์ และเมื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะถูกพิพากษาตัดสิน ก็จะมีความหวัง
ว่าจะได้รับพระเมตตาของพระองค์”** (ปรีชาญาณ 12:19.22) พระสันตะปาปา
เบเนดิกต์ที่ 16 ตรัสว่า “ในช่วงเวลาแห่งการพิพากษานั้น เราจะได้พบและ
สัมผัสพลังแห่งความรักของพระองค์อันท่วมทับ เหนือสิ่งชั่วร้ายทั้งในโลกและ
ในตัวเรา ความทุกข์ทรมานของความรักจะกลายเป็นความรอดพ้นและความ
ยินดีของเรา” ^[17]

การพิพากษาจึงเกี่ยวข้องกับความรอดที่เราหวังไว้ และพระเยซูเจ้า
ทรงมีชัยชนะเพื่อเรา โดยอาศัยการสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ ซึ่งหมายถึงการนำเราไปสู่การพบกับพระเจ้าตลอดไป ความชั่วร้าย
ที่เราได้กระทำนั้นไม่อาจซ่อนเร้นได้ จำเป็นต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
เพื่อให้ได้พบความรักของพระเจ้าตลอดไป ดังนั้น เราจึงเริ่มเห็นความจำเป็น
ของการอธิษฐานภาวนา เพื่อทุกคนที่สิ้นสุดการจาริกแสวงบุญในโลกแล้ว

ความเป็นหนึ่งเดียวของเราในการภาวนาวิงวอน ซึ่งมีผลโดยอาศัยการร่วมเป็น
หนึ่งเดียวของบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ และความผูกพันที่มีร่วมกัน ทำให้เราเป็นหนึ่ง
เดียวกันในพระคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสิ่งสร้างทั้งปวง ด้วยพลัง
แห่งการอธิษฐานภาวนา พระคุณการุณย์ปีศักดิ์สิทธิ์จึงมีจุดมุ่งหมายในลักษณะ
เฉพาะสำหรับผู้ที่ล่วงหน้าไปก่อนเราแล้ว เพื่อให้พวกเขาได้รับพระเมตตา
เต็มเปี่ยม

23. แท้จริงแล้ว พระคุณการุณย์เป็นหนทางหนึ่งในการค้นพบธรรมชาติ
แห่งพระเมตตาของพระเจ้าอันไร้ขอบเขตในสมัยก่อนคำว่า “พระเมตตา” และ
“พระคุณการุณย์” สามารถใช้แทนกันได้ เป็นการแสดงออกถึงความบริบูรณ์
แห่งการให้อภัยของพระเจ้า ซึ่งไม่มีขอบเขต ศีลอภัยบาปทำให้เรามั่นใจว่า
พระเจ้าทรงลบล้างบาปของเรา เรามีประสบการณ์เช่นนั้น ถ้อยคำในบทเพลง
สดุดีทรงพลังและปลอบประโลมใจ *“พระองค์ประทานอภัยความผิดทั้งหลาย
ของท่าน ทรงรักษาโรคภัยทั้งปวงของท่าน ทรงช่วยชีวิตของท่านให้พ้น
จากเหตุลี้ก ประทานความรักมั่นคงและพระเมตตาเป็นดั่งมงกุฎแก่ท่าน...
พระเจ้าทรงพระกรุณาและทรงเมตตาสงสาร กริ้วซ้ำ ทรงความรักมั่นคง
อย่างเต็มเปี่ยม... พระองค์ไม่ทรงปฏิบัติต่อเราตามที่บาปของเราสมควร
จะได้รับ ไม่ทรงตอบแทนเราให้สาสมกับความผิดของเรา ท้องฟ้าสูงกว่า
แผ่นดินเพียงใด ความรักมั่นคงของพระองค์ต่อผู้ยำเกรงพระองค์ก็ยิ่งใหญ่
เพียงนั้น ตะวันออกห่างไกลจากตะวันตกเท่าใด พระองค์ก็ทรงกันความผิด
ของเราออกไปห่างไกลจากเราเท่านั้น”* (สดุดี 103:3-4,8,10-12)

ศีลแห่งการคืนดี ของประทานฝ่ายวิญญาณอันงดงาม เป็นก้าวสำคัญ
และเป็นพื้นฐานในการเดินทางของเราด้วยความเชื่อในศีลอภัยบาป เรายอมให้
พระเจ้าทรงลบล้างบาปของเรา รักษาใจของเรา เลี้ยงดูเรา และโอบกอดเรา
เพื่อให้พระองค์เผยพระพักตร์อันอ่อนโยนและเมตตาการุณาของพระองค์แก่เรา

ไม่มีวิธีใดที่จะรู้จักพระเจ้าได้ดียิ่งไปกว่าการยอมให้ตนเองคืนดีกับพระเจ้า (เทียบ 2 โครินธ์. 5:20) และลี้มรสการให้อภัยของพระองค์ เราจึงอย่าละเลย การสารภาพบาป แต่ให้ค้นพบความงามของศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการเยียวยารักษา และความชื่นชมยินดี เป็นความงามของการให้อภัยบาป

ดังที่เราทราบจากประสบการณ์ส่วนตัวว่า บาปทุกประการ “ทิ้งร่องรอยไว้” บาปมีผลพวงติดตามมา ไม่เพียงแต่ผลจากความผิดภายนอกที่เรากระทำเท่านั้น แต่ยังมีผลภายในด้วย ตราบเท่าที่ “บาปทุกประการ แม้จะเป็นบาปเบา ๆ ย่อมนำมา ซึ่งความผูกพันกับสิ่งสร้างอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ในชีวิต บนแผ่นดินโลก หรือหลังความตายในสถานะที่เรียกว่าไฟชำระ” ^[18] ในความเป็น มนุษย์ที่อ่อนแอและโน้มเอียงในทางไม่ดี ย่อมมีผลของบาปที่ยังคงเหลืออยู่บ้าง สิ่งเหล่านี้จะถูกกลบล้างด้วยพระคุณการุณย์ อาศัยพระหรรษทานของพระคริสตเจ้า ดังที่นักบุญพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ทรงบันทึกไว้ว่า “พระองค์เองทรงเป็น ‘พระคุณการุณย์’ ของเรา” ^[19] ทางสันตะสำนักจะออกกฎเกณฑ์และแนวทาง ในการรับพระคุณการุณย์ และทำให้การรับพระคุณการุณย์ในปีศักดิ์สิทธิ์นี้ เกิดผลฝ่ายจิตวิญญูณมากที่สุด

ประสบการณ์แห่งการให้อภัยเช่นนี้ ย่อมเป็นการเปิดใจและความ คิดของเราต่อความจำเป็นในการให้อภัยผู้อื่นด้วยเช่นกัน การให้อภัยมิได้ เปลี่ยนแปลงอดีต และไม่สามารถแก้ไขสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตได้ แต่ช่วยให้เรา สามารถเปลี่ยนแปลงอนาคตและใช้ชีวิตที่แตกต่างได้ ปราศจากความโกรธ ความเกลียดชัง และความอาฆาตพยาบาท การให้อภัยทำให้อุทิศจิตใจสูงขึ้น ซึ่งช่วยให้เราเฝ้ามองดูอดีตด้วยสายตาที่แตกต่าง มีความสงบมากขึ้น แม้ว่า ยังคงมีร่องรอยน้ำตาในอดีต

สำหรับปีศักดิ์สิทธิ์ครั้งล่าสุดนี้ ข้าพเจ้าขอมอบหมายให้ธรรมทูต แห่งพระเมตตาดำเนินการสานต่อพันธกิจอันสำคัญยิ่ง ขอให้พวกเขาปฏิบัติพันธกิจนี้

ด้วยการฟื้นฟูความหวังและมอบการให้อภัยในช่วงปีศักดิ์สิทธิ์ที่จะมาถึงนี้ เมื่อใดก็ตามที่คนบาปมาหาพวกเขาด้วยใจที่เปิดกว้างและด้วยใจที่สำนึกผิด ขอให้บรรดาธรรมทูตเหล่านี้เป็นที่มาแห่งการคืนดี และเป็นกำลังใจในการมองดูอนาคตด้วยความหวังที่ได้รับแรงบันดาลใจจากพระเมตตาของพระบิดา ข้าพเจ้าขอสนับสนุนให้พระสังฆราชใช้ประโยชน์จากพันธกิจอันล้ำค่าของพวกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการส่งบรรดาธรรมทูตเหล่านี้ไปยังทุกแห่งที่ความหวังถูกทดสอบอย่างหนัก อาทิ ในเรือนจำ ในโรงพยาบาล และสถานที่ซึ่งศักดิ์ศรีของผู้คนถูกละเมิด ความยากจนมีอยู่มากมายและความเสื่อมโทรมของสังคมก็แพร่หลาย ในปีศักดิ์สิทธิ์นี้ ขออย่าให้ใครต้องพลาดโอกาสที่จะได้รับการให้อภัยและการปลอบประโลมจากพระเจ้า

24. เราพบประจักษ์พยานสูงสุดแห่งความหวังในพระมารดาของพระเจ้า ในพระแม่มาเรีย เราเข้าใจได้ว่าความหวังนั้นไม่ใช่การมองโลกในแง่ดีแบบไร้เดียงสา แต่เป็นของขวัญแห่งพระหรรษทาน ท่ามกลางความเป็นจริงของชีวิต เหมือนแม่ทุกคน ทุกครั้งที่พระแม่มาเรียมองดูพระบุตรของพระแม่ พระแม่คิดถึงอนาคตของพระบุตร แน่ใจว่าพระแม่ยังคงครุ่นคิดถึงคำกล่าวของผู้เฒ่าสิเมโอน ที่กล่าวแก่พระแม่ในพระวิหารว่า **“พระเจ้าทรงกำหนดให้กุมารนี้ เป็นเหตุให้คนจำนวนมากในอิสราเอลต้องล้มลง หรือลุกขึ้น และเป็นเครื่องหมายแห่งการต่อต้าน เพื่อความในใจของคนจำนวนมาก จะถูกเปิดเผยส่วนท่านดาบจะแทงทะลุจิตใจของท่าน”** (ลูกา 2:34-35) ที่เชิงกางเขน พระแม่ทรงร่วมความทุกข์ทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า พระบุตรผู้บริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม แม้จะท่วมท้นด้วยความโศกเศร้า พระแม่ยังทรงรื้อฟื้น “คำตอบรับ” ของพระแม่อีกครั้ง โดยไม่เคยทรงละทิ้งความหวังและความวางใจในพระเจ้า ด้วยหนทางนี้ พระนางมาเรียทรงร่วมในงานเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ตามคำทำนายที่พระบุตรของนางได้ทรงกล่าวไว้ว่า

“บุตรแห่งมนุษย์จะต้องรับการทรมานอย่างมาก จะถูกบรรดาผู้อาวุโส มหาสมณะ และธรรมาจารย์ปฏิเสธไม่ยอมรับ และจะถูกประหารชีวิต แต่สามวันต่อมา จะกลับคืนชีพ” (มาระโก 8:31) ในความทุกข์ระทมที่ถวายเป็นด้วยความรักนั้น พระนางมารีย์ทรงกลายเป็นมารดาของเราเป็นมารดาแห่งความหวัง มิใช่เรื่องบังเอิญที่ความศรัทธาของผู้คนนิยมเรียกพระนางว่า สแตลลา มารีส ซึ่งเป็นพระนามที่สื่อถึงความหวังอันแน่นอนท่ามกลางพายุในชีวิตนี้ พระมารดาของพระเจ้าเสด็จมาช่วยเหลือ ทรงคำจุนเรา และกระตุ้นให้เราพากเพียรด้วยความหวังและความไว้วางใจ

ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขอประกาศว่า ในปี 2031 สักการสถานแม่พระแห่งกัวดาลูเป ในกรุงเม็กซิโก กำลังเตรียมเฉลิมฉลองครบรอบ 500 ปี แห่งการประจักษ์ครั้งแรกของแม่พระ โดยผ่านทาง ฮวน ดิเอโก พระมารดาของพระเจ้าได้ทรงนำสารแห่งความหวังที่เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งมาสู่ผู้แสวงบุญ และผู้มีความเชื่อทุกคน “แม่มาที่นี้แม่ไม่ใช่มารดาของพวกท่านหรือ” ^[20] สารนี้ยังคงประทับอยู่ท่ามกลางสักการสถานของแม่พระหลายแห่งทั่วโลก ณ ที่ซึ่งผู้แสวงบุญนับไม่ถ้วนมอบความไว้วางใจในพระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า รวมทั้งความกังวล ความเศร้าโศก และความหวังของพวกเขาด้วย ในช่วงปีศักดิ์สิทธิ์นี้ ขอให้สักการสถานศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ เป็นสถานที่แห่งการต้อนรับ และเป็นพื้นที่พิเศษ เพื่อให้ความหวังเกิดขึ้นใหม่ ข้าพเจ้าส่งเสริมให้ผู้แสวงบุญทุกคนที่เดินทางไปกรุงโรม ใช้เวลาสวดภาวนา ณ สักการสถานของแม่พระในเมือง เพื่อถวายเกียรติแด่พระแม่และขอความคุ้มครอง ข้าพเจ้ามั่นใจว่าทุกคน โดยเฉพาะผู้ทุกข์ทรมานและผู้ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด จะสัมผัสได้ถึงความรักของพระแม่มารีย์ พระมารดาที่รักยิ่ง ผู้ไม่เคยทอดทิ้งลูก ๆ และทรงเป็น “เครื่องหมายแห่งความบรรเทาใจและความความหวังที่มั่นคงแน่นอน” สำหรับประชากรศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ^[21]

25. ในการเดินทางของเราสู่ปีศักดิ์สิทธิ์ ให้เรากลับมาที่พระคัมภีร์ และตระหนักว่าพระคัมภีร์กล่าวแก่เราในถ้อยคำเหล่านี้คือ **“เพื่อให้เราซึ่งหนีทุกข์ภัย มีกำลังใจอย่างแรงกล้าที่จะยึดมั่นในความหวังเบื้องหน้า พระสัญญาและคำปฏิญาณจะไม่เปลี่ยนแปลงเพราะพระเจ้าทรงมูสาไม่ได้ เรามีความหวังนี้เป็นดังสมอเรือที่มั่นคงปลอดภัยสำหรับชีวิต ความหวังดังกล่าวผ่านมานำเข้าไปถึงห้องภายในพระวิหาร ที่พระเยซูเจ้าเสด็จลวงหน้าเข้าไปก่อนแล้วเพื่อเรา”** (ฮีบรู 6:18-20) ถ้อยคำเหล่านี้เป็นกำลังใจที่เข้มแข็งสำหรับเรา เพื่อมิให้เราสูญเสียความหวังที่เราได้รับ เพื่อที่จะยึดมั่นในความหวังนั้น และพบที่ลี้ภัยและพละกำลังใจของเราในองค์พระเจ้า ภาพของสมอเรือมีความหมายมากมาย ช่วยให้เราตระหนักถึงความมั่นคงและปลอดภัยในจิตวิญญาณของเรา ท่ามกลางกระแสน้ำที่ปั่นป่วนในชีวิต หากเราวางใจในองค์พระเยซูเจ้า พายุที่โหมตีเรานั้นจะไม่มีวันชนะเราได้ เพราะเรายึดมั่นในความหวัง อันเกิดจากพระพรที่ช่วยให้เราสามารถดำเนินชีวิตในพระคริสตเจ้า เอาชนะบาป ความกลัว และความตายได้ ความหวังนี้ซึ่งเปลี่ยนแปลงความสุขชั่วคราวในชีวิต และการบรรลุเป้าหมายในทันที ทำให้เราอยู่เหนือการทดลองและความยากลำบากต่างๆ และเป็นแรงบันดาลใจให้เรามุ่งหน้าต่อไปโดยไม่ละสายตาจากความยิ่งใหญ่ในเป้าหมายแห่งสวรรค์ที่เราได้รับเรียก

ปีศักดิ์สิทธิ์ที่จะมาถึงนี้ จะเป็นปีศักดิ์สิทธิ์ที่เปี่ยมด้วยความหวังอันไม่จีจาง เป็นความหวังที่เรามีต่อพระเจ้า ขอให้ความหวังนี้ช่วยให้เราฟื้นฟูความไว้วางใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราปรารถนาในพระศาสนจักรและในสังคม ในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ระหว่างประเทศ และในภารกิจของเรา เพื่อส่งเสริมศักดิ์ศรีของทุกคน และเคารพต่อสิ่งสร้าง ซึ่งเป็นของขวัญจากพระเจ้า ขอประจักษ์พยานของผู้มีความเชื่อ ได้เป็นเชื่อแบ่งแห่งความหวังที่แท้จริงสำหรับโลกของเรา และเป็นผู้เบิกทางฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ (เทียบ 2 เปโตร. 3:13) ณ ที่ซึ่งบุรุษและสตรีจะดำรงอยู่ในความยุติธรรม

และความสอดคล้องกลมกลืน ในความหวังอันเปี่ยมสุข เมื่อคิดถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่สำเร็จเป็นจริง

ขอให้เราก้าวเข้าสู่ความหวังนี้ โดยอาศัยการเป็นประจักษ์พยานของเรา ขอให้ความหวังแพร่กระจายไปยังทุกคนที่แสวงหาอย่างใจจดใจจ่อ ขอให้วิธีการดำเนินชีวิตของเรากล่าวแก่พวกเขาด้วยพระวาจาที่ว่า **“จงมีความหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด จงเข้มแข็ง จงทำใจกล้า จงมีความหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”** (สดุดี 27:14) ขอให้พลังแห่งความหวังเติมเต็มวันเวลาของเรา เช่นเดียวกับที่เรารอคอยการเสด็จมาขององค์พระเยซูคริสตเจ้าด้วยความมั่นใจ พระองค์ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญและพระสิริรุ่งโรจน์ บัดนี้และตลอดนิรันดร์

ให้ไว้ ณ กรุงโรม มหาวิหารนักบุญยอห์น ลาเตรัน

วันที่ 9 พฤษภาคม 2024

สมโภชการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ในปี 2024 สมณสมัยที่สิบสองของข้าพเจ้า

พระสันตะปาปาฟรังซิส

[1] Serm. 198 augm. 2.

[2] Cf. Fonti Francescane, No. 263, 6.10.

[3] Cf. Bull. of Indiction of the Extraordinary Jubilee of Mercy *Misericordiae Vultus*, 1-3.

[4] Pastoral Constitution *Gaudium et Spes*, 4.

[5] Encyclical Letter *Laudato Si'*, 50.

[6] Cf. Catechism of the Catholic Church, No. 2267.

[7] Encyclical Letter *Laudato Si'*, 49

[8] Encyclical Letter *Fratelli Tutti*, 262.

[9] Encyclical Letter *Laudato Si'*, 51.

- [10] Nicene Creed: H. DENZINGER-A. SCHÖNMETZER, Enchiridion symbolorum definitionum et declarationum de rebus fidei et morum, 125.
- [11] Ibid.
- [12] Apostles' Creed: H. DENZINGER-A. SCHÖNMETZER, Enchiridi on symbolorum definitionum et declarationum de rebus fidei et morum, 30.
- [13] Catechism of the Catholic Church, No. 1817.
- [14] Pastoral Constitution Gaudium et Spes, 21.
- [15] ROMAN MISSAL , Preface I for the Dead.
- [16] Confessions, X, 28.
- [17] Encyclical Letter Spe Salvi, 47.
- [18] Catechism of the Catholic Church, No. 1472.
- [19] Apostolic Letter Apostolorum Limina, 23 May 1974, II.
- [20] Nican Mopohua, No. 119.
- [21] SECOND VATICAN ECUMENICAL COUNCIL, Dogmatic Constitution Lumen Gentium, 68.

บันทึก

ชื่อหนังสือ

“ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง”
SPES NON CONFUNDIT

ผู้แปล

เซอร์มารี หลุยส์ พรฤกษ์งาม
แผนกพิธีกรรมในสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย

พิมพ์ครั้งแรก

สิงหาคม 2024 จำนวน 2,000 เล่ม

บรรณาธิการ

คุณพ่ออนุชา ไชยเดช

ศิลปกรรม

วฤทธิ์ แสงทอง

พิสูจน์อักษร

ซิสเตอร์ศรินทิพย์ กิจสวัสดิ์
ซิสเตอร์ระวีวรรณ บวกหาร

พิมพ์ที่

บริษัท สหมิตรพัฒนาการพิมพ์ (1992) จำกัด
2/1 ถนนเทอดไท แขวงบางหว้า เขตภาษีเจริญ
กรุงเทพมหานคร 10160
อีเมล: sahamit_r@yahoo.com
โทร. 0859431277

ผู้จัดพิมพ์

สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย ภายใต้
สภาประมุขบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทย
อาคารสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย
ชั้น 8 เลขที่ 122/11 ซอย นนทรี 14 (นาคสุวรรณ)
ถนน นนทรี แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา
กรุงเทพมหานคร 10120
โทร. 026813900 ต่อ 1801
อีเมล info@csct.or.th เว็บไซต์ www.csct.or.th

